

mocht behouden blijven, zou zij leeren dan uit dankbaarheid dien God te kennen en lief te hebben. 't Was bijna haar eerste gedachte geweest, toen alles goed was afgelopen en ze wist hoe ze terugkeeren zou tot leven en gezond-zijn: „God had haar bede verhoord, God had dat gedaan, die genezing.” En, zwak nog zich voelend, flitste 't door haar hersenen: „Van dien goeden God, dien gebeden-verhoorenden Liefde-God, zou ze haar jongen veel vertellen, zoo gauw mogelijk.” — —

Liefde-God! — Was dit dan nu Liefde, die haar man, — een schepsel van Zijn maaxsel immers, — zoo onzegbaar wreed folterde eer Hij hem tot zich nam. Was reeds zijn nu-al sterven-moeten niet een hardvochtigheid? Waarom, indien dat zijn moest, dan ook nog zoo, onder zooveel ellende, — van ziekte, zwakte, hulpeloosheid, onduldbare smarten? — En zij vestigde haar van tranen roodgeweende oogen op den dokter, — die niets meer kon doen dan tijdelijk-pijn-verdoovende middelen geven: — „Was er geen hoop meer, geen uitkomst mogelijk? — Moèst het zijn? — O God, waarom dan niet dadelijk? — Hoe lang dan nog dit wreede lijden?”

Zij spraken er niet over tot elkander; maar ieder voor zich wisten ze het hoe de ander het begreep, de verschrikkelijke waarheid. Eens, in een aanval van doodsbenaauwdheid, was het over zijn lippen gekomen: „O dat het zoolang moet duren eer... Dat ik zelf er geen einde aan mag maken —, om jou —, en het kind! —.”

Zij antwoordde niet. — Zij verlangde bijna hem toe te roepen: „Doe het, — maak zelf een einde, — indien die wreede God je zoo lang wachten laat.” — Maar zij had er den moed niet toe toch.

Het was toch mogelijk, ondanks alles was het toch mogelijk, dat er nog herstel zijn zou, dat God een wonder kon doen. O hoe zij Hem dan op hare knieën vergiffenis zou vragen voor haar ongeloof! — „Neen neen, hij mocht niet eigenmachtig beslissen over zijn leven. — Want hij wist te weinig ten slotte wat niet mag, wat wel.”

Hij, in zijn lijdensmoetheid, werd niet teruggehouden door zulk geloofsvreezen. Hij zou het gedaan hebben, zonder twijfelen, indien hij alleen ware geweest. Nu durfde hij niet, omdat zijn leven niet was enkel van hem zelf, maar ook van haar, van hun kind. —

Hun kind!

— Al dien tijd, sinds ze begrepen had de waarheid, sleepte ze als een steeds zwaarder wordende last het geheim mede van haar ontkiemenden toorn tegen dat kind, — wiens schuld het was. — Hij was de eind-oorzaak immers. „Als hij niet geboren was dan zou zij niet zijn ziek geworden. Als zij niet ware ziek geworden, dan ware er geen viering van haar herstel noodig geweest. — Dan ware dus haar man niet gevallen; dan had het vroegere intieme geluk van hun samenzijn nog kunnen voortduren jaren lang!”

Zij redeneerde er weer tegen, trachtte zich zelve op te dringen een fatalistisch geloof dat alles tòch komt zooals 't nu eenmaal komen moét, naar vooruitbepaling. „Haar man had tòch moeten sterven. — God, of 't noodlot, of wie of wat dan